

Arrest

nr. 98 491 van 7 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. KLINGELEERS die loco Mr. L. LIEBENS verschijnt en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 30 maart 2011 en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 27 juli 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die diezelfde dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en beweert afkomstig te zijn uit het dorp Alikhail, gelegen in het district Mehtarlam in de provincie Laghman. U bent Pashtoun van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. Uw vader was een helikopterpiloot en verdween spoorloos toen u ongeveer acht jaar oud was. Uw moeder wilde hertrouwen, maar mocht dit niet van uw grootvader. Hierop liet ze u samen met uw twee broers en zus achter bij uw grootvader en verdween ze eveneens uit uw leven. Toen u tien jaar oud was nam uw oom J.(...) u mee naar de stad Rafsanjan in Iran. Drie jaar later werd u door de Iraanse autoriteiten gerepatrieerd naar Afghanistan. Hierop ging u opnieuw bij uw grootvader, broers en zus wonen in Alikhail.

Na uw terugkeer werd u een aantal keer benaderd door twee broers van uw vader die bij de taliban vochten. Ze probeerden u te overhalen om met hen te komen strijden, maar u weigerde dit te doen. Toen u hun aanbod de laatste keer opnieuw afwees, dreigden ze ermee u te zullen vermoorden en gaven ze u een pak rammel. U raakte buiten bewustzijn en werd een drietal dagen opgenomen in het ziekenhuis. Toen u terug thuis kwam besloot uw grootvader dat u het land moest verlaten en regelde hij uw vertrek via een smokkelaar. Eind 2010 verliet u Afghanistan. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u op 30 maart 2011 aan in België waar u één dag later asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: de taskara's (Afghaans identiteitsdocument) van u en uw grootvader een medisch attest uit België.

Twee weken na het gehoor werden uw originele taskara samen met een verzendingsbewijs uit Afghanistan door uw advocaat per post overgemaakt.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde het Commissariaat-generaal (CGVS) ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Doorheen uw gehoor is gebleken dat uw kennis over uw regio en uw beweerde land van herkomst dermate beperkt is, dat hierdoor ernstige twijfels rijzen bij uw bewering te zijn opgegroeid en te hebben verbleven in Alikhail, Afghanistan.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS opmerkelijke tegenstrijdige verklaringen over de ligging van uw dorp Alikhail hebt afgelegd. Zo verklaarde u op de DVZ dat u in Afghanistan steeds hebt gewoond in het dorp Alikhail, gelegen in het district Alishang van de provincie Laghman (verklaring DVZ, vraag 9). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u evenwel dat u bent geboren en opgegroeid in het dorp Alikhail, gelegen in het district Mihtarlam, dat dezelfde naam draagt als de provinciale hoofdstad van Laghman. U verklaarde nooit in een ander district dan Mihtarlam te hebben gewoond (CGVS, p. 4 en 7). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u nooit in Alishing te hebben gewoond en ontkende u dit op de DVZ te hebben gezegd. U beweerde zelfs Alishing niet te hebben vermeld tijdens uw interview op de DVZ (CGVS, p. 7). Uw verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid is echter niet afdoende. Het verslag van uw verklaringen op de DVZ werd u immers voorgelezen in het Pashtou en werd bovendien door u ondertekend. Dat u aanvankelijk Laghman opgaf als uw geboorteplaats en dit vervolgens specificeerde tot Alikhail (verklaring DVZ, vraag 5), maar u uw verblijfplaats na deze voorlezing ongewijzigd liet, ondergraaft uw bewering nooit te hebben verklaard dat u in Alishing woonde. Dat u het dorp waar u in Afghanistan in totaal 13 jaar hebt gewoond in twee verschillende districten situeert, zorgt dan ook voor de nodige twijfels omtrent uw herkomst en doet tevens afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat ook uw geografische kennis over de directe omgeving van uw dorp enkele opvallende hiaten vertoont. Zo verklaarde u dat er geen rivier is in de buurt van uw dorp. U verklaarde dat er wel een rivier was in een aantal districten in uw provincie, maar niet in het centrum van de provincie waar uw dorp gelegen is (CGVS, p. 9). Nochtans blijkt uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat uw dorp in vogelvlucht slechts iets meer dan een kilometer verwijderd is van de Alishing-rivier. Bovendien blijkt eveneens uit deze informatie dat het water uit die rivier cruciaal is voor de inwoners van dorpen in de nabijheid van de Alishing – zoals Alikhail – aangezien het hen in staat hun akkers door irrigatie intensief te bewerken en waardoor ze twee keer per jaar kunnen oogsten. Dit is zowel het geval in de vallei van de Alishing-rivier als in die van de Alingar-rivier. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat beide rivieren door het district Mihtarlam stromen en enkele kilometers ten zuiden van de gelijknamige provinciehoofdstad in elkaar uitmonden, wat allerminst in overeenstemming is te brengen met uw verklaring dat er geen rivier is in het centrum van uw provincie (CGVS, p. 9). Dat u hiervan niet op de hoogte bent zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw afkomst uit Alikhail, Laghman verder op de helling.

Bovendien bleek ook uw algemene geografische kennis over Afghanistan bijzonder beperkt. Zo kon u geen enkele provincie van Afghanistan opnoemen die zich in de buurt van Laghman bevond. Toen deze vraag werd herhaald, verklaarde u enkel uw eigen provincie te kennen die u bovendien foutief aanduidde met Mihtarlam, de naam van de provinciehoofdstad (CGVS, p. 5 – 6). Uw gebrekkige kennis hieromtrent is ook voor een ongeschoolde Afghaan bijzonder opmerkelijk. Laghman grenst onder meer aan de belangrijke provincies Nangarhar en Kabul en bovendien wordt uw provincie doorkruist door de drukke hoofdweg tussen de respectievelijke provinciehoofdsteden Jalalabad en Kabul. Dat u ondanks uw veelvuldige bezoeken aan de bazaar van Mihtarlam deze plaatsen niet kunt aanduiden als naburige provincies, is dan ook weinig aannemelijk (CGVS, p. 9 – 10). Voorts slaagde u er evenmin in om de route te beschrijven die u doorheen Afghanistan had afgelegd om de Iraanse grens te bereiken. Van die tocht kon u enkel meedelen dat u de grens met Iran had overgestoken in de provincie Nimroz. Gevraagd welke provincies of regio's u had doorkruist op uw tocht tussen uw dorp en Nimroz, verklaarde u dat u 's nachts had gereisd en dat u dit niet meer wist. Toen u ermee werd geconfronteerd dat u voordien reeds twee keer dezelfde tocht had afgelegd tussen uw dorp en de Iraanse grens en het erg vreemd was dat u daar niets over kon vertellen, verklaarde u zich geen enkele naam te herinneren van een plaats of regio die u tijdens die tochten was gepasseerd (CGVS, p. 20 – 21).

Tevens dient te worden vastgesteld dat ook uw kennis van de Afghaanse kalender bijzonder beperkt was. Zo verklaarde u correct dat we ons volgens die kalender momenteel in het jaar 1391 bevinden. Gevraagd welk jaar het was toen u uit Afghanistan bent vertrokken, beweerde u dit echter niet meer te weten (CGVS, p. 4). Nochtans verklaarde u Afghanistan ongeveer 4 maanden voor uw aankomst in België op 30 maart 2011 te hebben verlaten (CGVS, p. 11). Dat u weet dat het momenteel 1391 is, maar u zich niet kunt herinneren welk jaar het anderhalf jaar geleden was, zorgt er dan ook voor dat uw kennis een weinig doorleefde indruk maakt. Overigens slaagde u er in de seizoenen in de correcte volgorde op te noemen, maar kon u vervolgens geen enkele maand opnoemen die in de herfst valt (CGVS, p. 4).

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat ook uw kennis over de recente Afghaanse geschiedenis allerminst een doorleefde indruk maakte. Zo verklaarde u momenteel 17 jaar oud te zijn (CGVS, p. 4). U was ongeveer 8 jaar oud toen uw vader, die actief was als helikopterpiloot ten tijde van de gevechten tussen de moedjahedien en de taliban, verdween. U verklaarde dat uw vader vermist raakte nog voor de taliban aan de macht kwamen en dat niemand van uw familie ooit nog iets over hem heeft vernomen (CGVS, p. 11 – 12). Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat de taliban de moedjahedien definitief van de macht verdreven in 1996. Op 12 september 1996 kwam ook Laghman in handen van de taliban toen ze de stad Mihtarlam innamen. Aangezien u momenteel 17 jaar oud bent, betekent dit dat u ten tijde van de val van Mihtarlam 1 jaar oud was; wat onmogelijk in overeenstemming is te brengen met uw verklaring dat u ongeveer acht jaar oud was toen uw vader verdween en u die verdwijning nog voor het regime van de taliban situeert. Overigens dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw verklaringen op de DVZ aangaf dat uw vader al 15 jaar spoorloos is (verklaring DVZ, vraag 13), maar die verklaring kan dan weer onmogelijk in overeenstemming worden gebracht met uw bewering dat uw zus en twee broers eveneens verwekt zijn door uw vader en u aangaf dat uw jongste broer momenteel negen of tien jaar oud is (CGVS, p. 14).

Uw gebrekkige kennis over de recente Afghaanse geschiedenis blijkt verder uit uw verklaringen over de eerste keer dat u naar Iran vertrok. Zo stelt u dat u tien jaar oud was toen u in de Iraanse stad Rafsanjan ging wonen (CGVS, p. 7). Toen u vervolgens werd gevraagd of het voor, tijdens of na het talibanregime was dat u met uw oom naar Iran bent vertrokken, antwoordde u dat jullie vertrek zich situeerde aan het begin van het talibanregime (CGVS, p. 16). Uit de hierboven vermelde informatie blijkt echter dat de taliban van 1996 tot 2001 aan de macht waren. Volgens uw huidige leeftijd, was u amper 6 jaar oud toen de taliban van de macht werden verdreven. Dat u volgens uw eigen verklaringen tien jaar oud was bij het begin van het talibanregime, zorgt er dan ook voor dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan uw bewering gespreid over twee periodes in totaal 13 jaar in Afghanistan te hebben gewoond.

Uw kennis omtrent enkele gebeurtenissen in de omgeving van uw dorp, kan bovenstaande vaststelling niet wijzigen. Bovendien dient hierbij nog te worden opgemerkt dat uw kennis over die gebeurtenissen een weinig doorleefde indruk maakte. Zo verklaarde u dat na uw terugkeer uit Iran Dr. Abdullah om het leven kwam bij een zelfmoordaanslag nabij de grote moskee in Mihtarlam. U verklaarde dat Dr. Abdullah een nationale islamitische minister was die even bekend was als Karzai. U beweerde verder dat hij na Karzai de tweede persoon was (CGVS, p. 22 – 23). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat de persoon die u beschrijft overeenstemt met het profiel van Dr. Abdullah Abdullah, de voormalige Afghaanse minister van Buitenlandse Zaken. In 2009 eindigde hij met iets meer dan 30 procent van de stemmen op de tweede plaats bij de Afghaanse presidentsverkiezingen na Hamid Karzai. Uit deze informatie blijkt eveneens dat Dr. Abdullah Abdullah

nog steeds in leven is en momenteel actief is als leider van de oppositie in het nationale parlement. Er heeft wel degelijk een zelfmoordaanslag plaatsgevonden in Mihtarlam, maar daar kwam niet Dr. Abdullah Abdullah maar wel Dr. Abdullah Laghmani om het leven. Hij was de tweede in lijn binnen de National Directorate for Security, de Aghaanse veiligheidsdienst. Bovendien verklaarde u dat deze aanslag twee of drie maanden voor uw vertrek plaatsvond (CGVS, p. 23), terwijl dit in werkelijkheid op 2 september 2009 gebeurde. Aangezien u op 30 maart 2011 in België aankwam en u ongeveer vier maanden onderweg was (CGVS, p. 11), betekent dit dat u in november 2010 Afghanistan hebt verlaten. Dat u verklaart twee of drie maanden na die aanslag Afghanistan te hebben verlaten, terwijl dat incident zich in werkelijkheid meer dan een jaar voor uw beweerde vertrek heeft afgespeeld, haalt de geloofwaardigheid van uw verblijf in Laghman verder onderuit. Naast dit incident kon u zich geen andere incidenten meer voor de geest halen die zich tijdens uw verblijf in Laghman hadden afgespeeld (CGVS, p. 23). Uit de informatie van Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat enkele maanden voor de aanslag op Abdullah Laghmani, er in de stad Mehtarlam een andere aanslag plaatsvond waarbij Muhammad Rahim, de burgemeester van deze provinciehoofdstad, om het leven kwam. Toen u werd gevraagd wie Muhammad Rahim is, verklaarde u deze persoon niet te kennen (CGVS, p. 24). Ook over een grote brand in de provinciehoofdstad verklaarde u niets te weten (CGVS, p. 24). Nochtans blijkt uit voornoemde informatie dat er begin september 2010 een grote brand heeft gewoed op een marktplaats in de stad Mehtarlam waarbij minstens 17 winkels in vlammen zijn opgegaan. Dat u niet op de hoogte bent van deze incidenten is des te vreemder aangezien u voordien verklaarde dat u meerdere keren per maand naar de markt in de provinciehoofdstad ging om te winkelen en tijd door te brengen (CGVS, p. 9 – 10). Bovendien is het opvallend dat u evenmin bleek te weten dat er in uw dorp sinds 2007 een centrum is waar pelgrims die naar Mekka willen gaan een opleiding krijgen (CGVS, p. 24). Gezien geen geloof kan gehecht worden aan uw afkomst uit Laghman en Afghanistan kan ook aan uw beweerde problemen geen geloof worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Om dezelfde redenen kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend. De vaststelling dat u niet uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon. In uw geval dient te worden opgemerkt dat u bijzonder vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de verblijfplaats van uw ouders. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt kan het tijdstip van de verdwijning van uw vader onmogelijk in overeenstemming worden gebracht met de leeftijd die u zichzelf op dat moment toedicht. Bovendien bleek uw kennis over de activiteiten van uw vader bijzonder beperkt. U kon enkel verklaren dat uw vader een helikopterpiloot was die actief was in het conflict tussen de moedjaheden en de taliban, maar u wist niet voor welke organisatie hij werkte. U kon evenmin vertellen bij wie of tegen wie hij vocht. U verklaarde dat uw vader naar school was gegaan, maar kon niet vertellen op welke school hij onderricht had gekregen. U kon evenmin vertellen waar uw vader had geleerd om met een helikopter te vliegen (CGVS, p. 11 – 13). U trachtte uw gebrekkige kennis over uw vader te verklaren door te wijzen op uw jonge leeftijd, maar u verklaarde tevens in Afghanistan steeds bij de vader van uw vader te hebben gewoond (CGVS, p. 7 – 8 en 12). Gevraagd of u zich voor meer informatie over de activiteiten van uw vader nooit tot uw grootvader had gericht, antwoordde u dit niet te hebben gedaan. U verklaarde dat uw grootvader daar nooit iets over zei en dat u dat evenmin deed, wat dan weer moeilijk in overeenstemming is te brengen met uw eerdere verklaring dat jullie veelvuldig inspanningen hebben

gedaan om uw vader terug te vinden en jullie ook bij andere mensen – vruchteloos – geprobeerd hebben informatie te verkrijgen (CGVS, p. 12).

Ook over de herkomst en de verblijfplaats van uw moeder legde u overigens bedenkelijke verklaringen af. Zo verklaarde u niet te weten waar uw moeder is opgegroeid of uit welke provincie ze afkomstig is (CGVS, p. 13). U verklaarde dat uw moeder Dari spreekt, maar u kon niet meedelen tot welke etnische groep uw moeder behoorde, wat in een tribale samenleving als de Afghaanse een bijzonder opmerkelijk gegeven is. U kon enkel met zekerheid stellen dat uw moeder geen Hazara is (CGVS, p. 6). Vervolgens verklaarde u dat uw moeder kort na de verdwijning van uw vader is vertrokken. U beweerde sinds haar vertrek uit Alikhail geen enkele informatie meer over haar te hebben vernomen en wist niet waar ze nu woont en of ze hertrouwd is (CGVS, p. 13 – 14). Tijdens uw verklaring op de DVZ had u echter laten optekenen dat uw ouders gescheiden waren en uw moeder nadien hertrouwd was en in Peshawar, Pakistan woonde (verklaring DVZ, 13bis). Toen u met die verklaringen werd geconfronteerd, bevestigde u dat toen te hebben verteld maar u voegde daar aan toe dat dit geruchten waren die in uw dorp de ronde deden en u het ditmaal niet nodig achtte die te vertellen. U was er echter niet van op de hoogte hoe die dorpelingen aan hun informatie waren gekomen (CGVS, p. 15).

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat bovenvermelde vaststellingen te wijzigen. Inzake de taskara's van u en uw grootvader dient te worden opgemerkt dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit en herkomst van de asielzoeker. Bovendien kunnen dergelijke documenten uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval bleek. Het verzendingsbewijs uit Kabul, Afghanistan is evenmin in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen aangezien het geen informatie bevat over uw verblijf in Afghanistan en uw bewering over uw herkomst uit de Afghaanse provincie Laghman niet aantoont.

Wat betreft het medische attest dient te worden opgemerkt dat in dit attest enkel wordt vermeld dat u sinds 30 september 2011 op tweewekelijkse basis psychologisch wordt begeleid. In dit attest wordt evenwel nergens vermeld met welke psychische problemen u te kampen heeft, zodat dit niet als afdoende verklaring kan worden beschouwd voor de vastgestelde tegenstrijdige en bedenkelijke verklaringen die u aflegde op het niveau van relevante bijzonderheden in uw relaas. Tijdens het gehoor werd u de mogelijkheid geboden om een meer uitgebreid psychologisch verslag na te sturen, maar tot op heden heeft u nagelaten om het Commissariaat-generaal een dergelijk document te bezorgen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn middelen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 57/7bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, van de artikelen 6 en 39 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989 (IVRK) en tot slot van de motiveringsplicht. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"a. Geen onderzoek naar "gegronde vrees"

Dat verwerende partij zich in de weigeringsbeslissing slechts beperkt tot het opsommen van elementen die aan zouden tonen dat verzoeker niet in staat zou zijn om zijn nationaliteit, of zijn territoriale afkomst aan te tonen, een beperkte kennis heeft over zijn land van afkomst, haar geschiedenis in ruime en engere zin; Dat er verwerende partij kennelijk enkel heeft geoordeeld op basis van vermeende vaagheden en tegenstrijdigheden die zouden aantonen dat verzoeker geen loyale medewerking heeft verleend tijdens de procedure, en op grond daarvan niet in staat zou zijn de werkelijke situatie met betrekking tot zijn afkomst (in de ruimte, als binnen het familieverband) duidelijk te maken. Dat een deloyale medewerking aan het onderzoek allerm minst vaststaat; Dat verwerende partij zelfs zonder verder naar de diepere oorzaak te zoeken verzoeker durft te beschuldigen van het afleggen van "bedrieglijke" verklaringen; Dat het evenwel aan de orde is te onderzoeken dat de vluchteling persoonlijke vervolging moet vrezen ; Dat daarentegen de aannemelijkheid van de vrees voor vervolging geenszins ondermijnd wordt door de effectieve verklaringen van verzoeker; Dat het verzoeker niet ten kwade kan worden geduid geen verzonnen uitspraken te toen over de zaken die hij niet meer weet of nooit heeft geweten; Dat de verstandelijke achterstand en concentratiestoornis afdoende blijkt uit het gehoorverslag; met name dat de interviewer meermaals op het belang van correcte verklaringen heeft gewezen doch dat dit niet evident is (zie ook infra)) Dat verwerende partij op geen enkel moment ook maar heeft onderzocht of er daadwerkelijk vrees in hoofde van verzoeker bestaat in de zin van de vluchtelingendefinitie zoals vooropgesteld door art. 1 A (2) van de internationale conventie op het statuut van de vluchtelingen van 28.07.1951; Dat voornoemd artikel een vluchteling definieert als zijnde (...) Dat verwerende partij derhalve voorbij gaan aan de kern van de asielaanvraag van verzoeker; Dat vermits in de bestreden weigeringsbeslissing klaarblijkelijk nergens expressis verbis wordt betwist noch weerlegd dat verzoeker effectief vrees koestert voor zijn ooms, dit dan ook als bewezen dient te worden beschouwd; Dat voor zover verwerende partij dit wel zou menen te hebben betwist, quod certe non, dat deze betwisting geenszins in overeenstemming is met de feiten; Dat derhalve vaststaat dat verweerster in haar enge visie inderdaad de aangevoerde middelen heeft geschonden; Dat nergens uit de weigeringsbeslissing, noch uit de exacte bewoordingen, noch uit de teneur van de motivering, het tegendeel blijkt; Dat het CGVS dit aspect, een wezenlijk aspect van onderhavig en gegrond middel, gewoonweg langs zich neerlegt, laat staan motiveert; Dat daarentegen consequent blijkt sedert de asielaanvraag van verzoeker dat hij zijn ooms vreest; Dat uit verzoekers vermeende vage, incoherente, niet plausibele verklaringen, zeker niet af te leiden valt - inzonderheid de jeugdige leeftijd van verzoeker en zijn beperkte intellectuele capaciteiten - om zonder verder onderzoek definitieve uitspraken te doen over zijn profiel, zodat uiteindelijk ten onrechte niet is nagegaan of en zo ja welke vrees verzoeker effectief koestert; Dat inderdaad het CGVS nergens de ware oorzaak van de vrees in hoofde van verzoeker, die thans zo goed mogelijk zijn relaas tracht te staven, weerlegt!

Beslissing houdt geen rekening met beperkte intellectuele capaciteiten van verzoeker.

Dat verwerende partij er in de betwiste weigeringsbeslissing niet alleen aan voorbij gaat de gegronde vrees in hoofde van verzoeker te beoordelen, maar ook dat verwerende partij op geen enkel moment rekening heeft gehouden met (het gebrek aan) intellectuele capaciteiten van verzoeker; Dat de voogd van verzoeker hier duidelijk naar heeft verwezen bij aanvang van het verhoor, doch dat hiermee duidelijk geen rekening is gehouden; Dat verwerende partij haar oordeel klaarblijkelijk heeft geveld op basis van een veralgemening met name dat zij ervan uitgaan dat iedere - minderjarige - asielzoeker in staat is een gedetailleerde, coherente en consistente beschrijving te geven van zijn plaats van herkomst; Dat nochtans meermaals uit het gehoorverslag blijkt hoe moeilijk verzoeker het heeft met het beantwoorden van de vragen en het zich herinneren van bepaalde gebeurtenissen, plaatsgesteldheden of wetenswaardigheden die door een normaal intelligent persoon als vanzelfsprekend zouden worden

beschouwd; Dat verzoeker geen enkel besef heeft van tijd en ruimte, groot en klein, vaak en weinig, maten en gewichten, afstanden en tijdspannes, verschillen tussen steden, provincies en districten, zoals zeer duidelijk blijkt uit het gehoorverslag; (bijvoorbeeld: verzoeker bestempelt een afstand waar men 30 minuten over wandelt 'ver') Dat verzoeker ook een zeer afwezige indruk geeft, hetgeen ook naar boven komt in het gehoorverslag, en erkend wordt door de interviewer - cf. bijvoorbeeld p 18: "ik wil er je op wijzen dat dit gesprek heel belangrijk is voor jouw asielaanvraag. Ik heb de indruk dat je niet altijd genoeg nadenkt voor je een antwoord geeft. Het is heel belangrijk dat je jouw best doet?" - of p 20 onderaan: "Pay attention". Etc. Dat de beperkte intelligentie van verzoeker nergens in rekening wordt genomen bij de weigeringsbeslissing;

Dat de geringe kennis van zijn land / regio van herkomst en de gebeurtenissen een viervoudige oorzaak heeft:

Zijn jeugdige leeftijd tijdens de feiten

zijn beperkte intellectuele capaciteiten

het feit dat verzoeker in twee landen heeft gewoond

zijn opgelopen trauma's

Dat verzoeker geen opleiding heeft genoten en van kinsbeen af een ouderlijke structuur moet misse (vader verdwenen - moeder verhuisd) Dat verzoeker bovendien door zijn verstandelijke achterstand te kampen heeft met een moeilijke aanpassing in onze maatschappij en dus hier moeilijk kan getest worden; Dat van verzoeker niet verwacht kan worden hier in de huidige stand van het geding bewijs van te leveren, om dat het testen van zijn IQ niet zomaar kan in de huidige omstandigheden; Aangezien verzoeker weliswaar opgevolgd wordt door SOLENTRA, maar dat deze organisatie geen attesten wilt afleveren; Dat zowel de voogd als de raadsman hebben getracht enig bewijs van medische besluitvorming te bekomen, doch dat deze pogingen zonder resultaat zijn gebleven (stuk 3); Dat voorts er andere pragmatische belemmeringen zijn om een deftige intelligentietest te organiseren / dan wel medisch bewijsmateriaal te vergaren:

het contact met verzoeker verloopt slechts bijzonder moeizaam en het houden van een intelligentietest bij niet-Nederlandstaligen kan louter gebeuren op non-verbale gronden;

door de vakantieperiode waarbinnen de beroepstermijn voor onderhavig verzoekschrift loopt, zijn enige instanties niet bereikbaar en verloopt de communicatie tussen partijen niet optimaal;

verzoeker is na problemen in Kapellen disciplinair overgeplaatst naar Florennes in het Franstalig landsgedeelte, waardoor ook bij het CLB geen rapporten konden bekomen worden;

enkel aan de asielzoeker zelf kunnen stukken worden meegegeven; niet aan de voogd of de raadsman

Dat hoe dan ook het bestaan van psychologische sessies ook niet door verwerende partij in de weigeringsbeslissing worden betwist; Dat met dit gegevens dan ook rekening moet worden gehouden in de bepaling van het profiel van verzoeker, en dit zonder afbreuk te doen aan het gestelde onder [a.].

Bestreden beslissing onderzoekt niet de positief medegedeelde gegevens.

Dat de weigeringsbeslissing is afgestemd op datgene wat negatief is beantwoord, hetzij niet werd beantwoord. Dat de bestreden beslissing slechts de elementen uit het gehoorverslag naar boven haalt die vaag, inconsistent en contradictoir zouden zijn, zonder na te gaan of de gegevens die spontaan door verzoeker werden aangehaald met betrekking tot zijn plaats van afkomst (plaatsbeschrijving van legerbases, politiekantoor, scholen, wegen etc.) correct waren; Dat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker zo goed mogelijk zijn best heeft gedaan om te herinneren wat hij kan en naar waarheid te antwoorden; tot het verstandelijk onmogelijke (cf. motivering supra) kan verzoeker niet gehouden worden; Dat verzoeker op verschillende plaatsen heeft gewoond, ook in Iran; Dat het niet opgaat dat de interviewer enerzijds verzoeker onder druk zet om beter mee te werken en meer antwoorden te geven, en anderzijds verzoeker waarschuwt voor de consequenties van verzonnen antwoorden; Dat hetgeen wel spontaan door verzoeker werd aangedragen klaarblijkelijk niet werd onderzocht noch weerlegd door de verwerende partij (zoals de namen van bepaalde politici, het schrijn in Mehterlam, de aardbeving, de

overstroming, etc., en bovenal het relaas rond de herkomst check vanaf p. 21 van het gehoorverslag) Dat niet mag vergeten worden dat verzoeker onderworpen wordt aan een spervuur van vragen van de interviewer die met encyclopedische en recente naslagwerken de minderjarige ongeschoolde gedestabiliseerde asielzoeker het vuur aan de schenen kan leggen; Dat het in die zin niet opmerkelijk is dat de ondervrager van verwerende partij "niet onder indruk is van de kennis van verzoeker van de geschiedenis" terwijl ondervrager zelf deze vragen stelt met een bibliotheek aan informatie ter beschikking, en vervolgens de minderjarige asielzoeker die met moeite zijn eigen naam kan schrijven confronteert met namen, plaatsen, data en daarmee een minderjarige asielzoeker; Dat dus vastgesteld dient te worden dat op dit punt de asielaanvraag van verzoeker onvoldoende is onderzocht, en dat de argumenten uit de weigeringsbeslissing integraal inpasbaar zijn in voorgaande motivering; Dat het voorts onaanvaardbaar is dat verwerende partij ervan uitgaat dat verzoeker "bedrieglijke" verklaringen zou afleggen. Dit is een zware beschuldiging; Dat nergens klaarblijkelijk wordt betwist dat verzoeker weldegelijk vrees koestert; Dat verzoeker weldegelijk naar goed vermogen en zo volledig mogelijk antwoord heeft gegeven op de vragen van verwerende partij; Dat verzoeker des te meer oprecht is in zijn stelling dat hij niet voor zijn plezier zijn familie, zijn land en eigendom heeft verlaten en alles heeft achtergelaten. Dat dit gegeven door verwerende partij niet in acht wordt genomen! Aangezien verzoeker met gegronde reden voor zijn veiligheid en zijn leven vreest; Dat hierdoor tevens de artt. 6 en 39 van het Verdrag inzake de rechten van het kind betrokken zijn;

(...)

Tweede middel (...)

Doordat de beslissing van de Commissaris niet alleen om de vluchtelingenstatus maar ook de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren; Doordat, Commissaris Generaal zich hier baseert op het feit dat verzoeker er niet in is geslaagd zijn afkomst aan te tonen; Terwijl verzoeker ondanks zijn beperkte capaciteiten toch heeft trachten een correct beeld te geven van zijn streek van afkomst; Dat voor zover verwerende partij aanhaalt dat de bewering van verzoeker gestoeld zijn op bedrog, dat zij er dan aan voorbij gaat dat - hoe beperkt de intellectuele capaciteiten van verzoeker ook zijn, verzoeker onmogelijke bepaalde detail, zoals aangehaald hierboven onder 2.1.c kan hebben verzonnen; Dat met andere woorden de combinatie van de oprecht onwetende indruk die verzoeker nalaat, gecombineerd met de gegevens die wel spontaan en oprecht zijn verklaard door verzoeker, onmogelijk kunnen leiden tot de negatieve beslissing die aan de basis ligt van dit middel. Dat verzoeker van mening is dat zijn afkomst uit de Lahman provincie wel degelijk is aangetoond en hiervoor, zonder in herhaling te treden, verwijst naar hetgeen hoger werd vermeld; Dat andere kameraden van verzoeker, tevens afkomstig uit de Lahman provincie wél degelijk in aanmerking zijn gekomen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Dat de situatie in de Lahman provincie de laatste tijd ook bijzonder ongunstig is (stuk 4) en dat het voor verzoeker absoluut niet tot de mogelijkheden behoort terug te keren; Of nog: (...) (zie: Crisis Group interview, former taliban commander, Kabul, March 2011; Zie ook The Insurgency in Afghanistan's Heartland Crisis Group Asia Report N°207, 27 June 2011 (p 19)) Dat derhalve uit een analyse van de actuele situatie in de regio van verzoeker - Lahman Provincie - blijkt dat er aldaar een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon of burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art. 48/4 § 2c Vreemdelingenwet); Dat het dan ook zelf bijzonder paradoxaal is in de redenering van verwerende partij: indien verzoeker bij het bereiken van de meerderjarigheid zou worden teruggestuurd naar zijn land en regio van herkomst, kan hij enkel worden terug gestuurd naar de Lahman provincie. Van hier is hij afkomstig. Het tegendeel blijkt nergens uit. Verzoeker is hierover oprecht. In de Lahman provincie is het bijzonder onrustig en de rechtspraak aanvaardt minstens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor deze regio. Dat, en gelet op het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief, derhalve minstens de subsidiaire beschermingssituatie dient te worden toegekend aan verzoeker. Dat er wel degelijk een gegronde vrees bestaat voor het leven of minstens voor vervolging in hoofde van verzoeker. Dat verzoeker met al het bovenstaande aantoonbaar minstens aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet.

Dat het middel ernstig is.

Derde middel (...)

Doordat het CGVS geen vluchtelingenstatus c.q. subsidiaire bescherming wil toekennen op basis van de gegevens en verklaringen die voorliggen; Terwijl de Commissaris weliswaar ten onrechte de weigeringsbeslissing slechts baseert op het gegeven dat verzoeker er niet in zou geslaagd zijn om zijn

afkomst (en dus zijn profiel) te specificeren; Dat door te stellen dat "redelijkerwijze het verwacht mag worden dat" of dat "er twijfels rijzen" of dat "in het algemeen kan worden gesteld dat" of "dat het opmerkelijk is dat" of de indruk dat" of "dat het merkwaardig is" de beslissing onvoldoende in concreto is gemotiveerd, en dat dit zeker samen dient te worden beoordeeld met de vorige uitgewerkte middelen. Dat de verwerende partij de zoals reeds hoger vermelde positieve en naar best vermogen afgelegde verklaringen omtrent de regio van herkomst blijkens de bestreden weigeringsbeslissing niet aan een grondig examen heeft onderworpen, terwijl zij toch over alle nodige informatie beschikt om dat te doen; Dat het gegeven, zoals preliminair opgeworpen in het eerste middel, dat zelfs er geen onderzoek is gebeurd naar de bestaande vrees in hoofde van verzoeker, laat staan dat dit - zij het in het minst - werd gemotiveerd; Dat, en hierbij het vorig middel in het huidig middel verder uitwerkend, nergens wordt bewezen dat bepaalde beweringen van verzoeker foutief zijn en dat over dat wat moeilijk aannemelijk wordt gemaakt, nergens wordt gesteld dat het niet zo is of kan zijn; Dat voor zover een en ander niet definitief weerlegd is, hetzij niet naar de wensen van de verwerende partij zelf is beantwoord, de verwerende partij zelf een beslissing neemt op basis van feiten die niet zeker zijn of vaststaan, enkel op basis van eigen vermoedens en waarschijnlijkheden. Dit kan geenszins de bedoeling zijn; hiermee wordt ingegaan tegen de beginselen van rechtszekerheid en motivering. Dat nochtans de verwerende partij over alle documentatie beschikt om de als waarschijnlijkheden bestempelde gegevens enerzijds, en beweringen die verzoeker weldegelijk heeft gedaan, te weerleggen; Dat verwerende partij inderdaad, zoals hoger aangehaald, verzoeker meermaals heeft gewezen op het belang van dit interview; Dat het dan voor zich spreekt dat verwerende partij met de grootste omzichtigheid de op haar rustende motiveringsplicht ter harte neemt en zich niet louter beperkt tot het besluiten dat bepaalde gegevens te vaag, inconsistent of tegenstrijdig zijn, om op grond daarvan slechts en ten onechte de regio van afkomst van verzoeker niet bewezen te achten; Dat het oprecht relaas van verzoeker niets afdoet aan zijn effectieve vrees op vervolging (zie hoger) in zijn particuliere situatie; Dat in die zin trouwens (en weze het ondergeschikt aangehaald) het Europese Hof voor de Rechten van de Mens al eerder aangeven heeft dat verklaringen over een gedeelte van de relaas zeker onaannemelijk kunnen zijn, doch dat dit niet betekent dat de rest van het verhaal ook ongeloofwaardig is (EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, inzake nr. 2345.02). Dat in herinnering wordt gebracht de beperkte intellectuele capaciteiten van verzoeker; Dat de Raad overigens ook al eerder heeft geoordeeld dat: (...) (Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 28.104, 29 mei 2009 Rev.dr.étr. 2009, afl. 153, 194; <http://www.cce-rvv.be> (22 oktober 2009); <http://www.cce-rvv.be> (23 februari 2010); T.Vreemd. 2009 (samenvatting), afl. 4, 321); Dat hoe dan ook en zoals hoger gebleken de Commissaris-Generaal zijn weigeringsbeslissing baseert vanuit het verkeerde uitgangspunt en de toedracht van de werkelijke grond van de zaak niet motiveert, laat staan weerlegt; Dat het niet volstaat dat waar het CGVS de eigen "indrucken" en waarschijnlijkheden verlaat, zich dan louter op algemene rapporten baseert om de weigering zo aannemelijk te maken; Dat geen enkel bewijs van het tegendeel trouwens door verweerster naar voren wordt gebracht. Dat het laatste middel ernstig is."

2.2. De Raad merkt op dat het eerste middel niet ontvankelijk is voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet en van de artikelen 6 en 39 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind aangezien verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. In zoverre verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van de aangevoerde middelen blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat de middelen verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dienen te worden onderzocht.

De asielaanvraag van verzoeker wordt door het Commissariaat-generaal afgewezen om reden dat: (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn afkomst uit Laghman en Afghanistan, (ii) bijgevolg aan zijn vervolgingsproblemen die hij er situeert evenmin enig geloof kan worden gehecht, (iii) hij bijzonder vage

en tegenstrijdige verklaringen aflegde over (de verblijfplaats van) zijn ouders en (iv) de door hem aangebrachte documenten niet van aard zijn om voormelde conclusies te wijzigen.

2.3. In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat aan verzoekers beweerde verblijf in het dorp Alikhail in het district Mehtarlam, provincie Laghman, waar hij volgens zijn verklaringen - behoudens een verblijf van drie jaar in Iran, waar hij samen met zijn oom J. op zijn tiende naartoe zou zijn getrokken om op zijn dertiende door de nationale autoriteiten te zijn gerepatrieerd - heel zijn leven tot aan zijn vertrek uit Afghanistan zou hebben gewoond en geleefd, geen geloof kan worden gehecht.

Immers, vooreerst legde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen af over de ligging van zijn dorp Alikhail. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in Afghanistan steeds heeft gewoond in het dorp Alikhail gelegen in het district Alishang, behorende tot de provincie Laghman (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken 17 augustus 2011). Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal gaf hij in strijd hiermee echter aan te zijn geboren en opgegroeid in het dorp Alikhail gelegen in het district Mihtarlam, en verklaarde hij nooit in een ander district dan Mihtarlam te hebben gewoond (Gehoorverslag 27 juni 2012, p. 7). De vaststelling dat verzoeker, die voor de contradictie in zijn verklaringen geen afdoende uitleg biedt, het dorp waar hij in Afghanistan in totaal dertien jaar zou hebben gewoond in twee verschillende districten situeert, plaatst, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, ernstige twijfels bij zijn beweerde herkomst en doet afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast bevat verzoekers geografische kennis over de directe omgeving van zijn dorp enkele opvallende hiaten. Bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde verzoeker dat er in de buurt van zijn dorp geen rivieren zijn. Volgens verzoeker stroomt er wel een rivier in een aantal districten in zijn provincie, maar niet in het centrum van de provincie waar zijn dorp gelegen is (*Ibid.*, p. 9). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 20, map Landeninformatie) blijkt echter dat verzoekers beweerde geboortedorp Alikhail in vogelvlucht slechts iets meer dan één kilometer verwijderd is van de Alishing-rivier. Het water uit die rivier is net zoals het water uit de Alingar-rivier, die eveneens door het district Mihtarlam stroomt, cruciaal voor de inwoners van de nabij gelegen dorpen, zoals Alikhail, die hun akkers door irrigatie intensief kunnen bewerken, waardoor ze jaarlijks twee keer kunnen oogsten. Beide rivieren monden enkele kilometers ten zuiden van de provinciehoofdstad Mihtarlam in elkaar uit. Dat verzoeker er niet van op de hoogte is dat in het centrum van de provincie Laghman rivieren stromen, waarvan één rivier zelfs in de onmiddellijke nabijheid van zijn dorp, zet de geloofwaardigheid van zijn verklaarde herkomst verder op de helling. Zijn onwetendheid hieromtrent klemt des te meer nu verzoeker beweerdelijk zijn opa, die nog steeds in Alikhail zou wonen en bij wie hij het merendeel van zijn tijd in Afghanistan zou hebben verbleven, op diens gronden zou hebben geholpen.

Voorts blijkt ook verzoekers geografische kennis over Afghanistan in het algemeen bijzonder beperkt. Zo kon verzoeker op het Commissariaat-generaal geen enkele provincie van Afghanistan opnoemen die zich in de buurt van Laghman bevindt (Gehoorverslag 27 juni 2012, p. 5). Toen hem nogmaals de vraag werd gesteld, verklaarde verzoeker enkel zijn eigen provincie te kennen die hij bovendien foutief aanduidde met Mihtarlam, de naam van de hoofdstad van de provincie Laghman (*Ibid.*, p. 5-6). Verzoeker slaagt er ook niet in om de route te beschrijven die hij doorheen Afghanistan zou hebben afgelegd om de Iraanse grens te bereiken.

Verzoeker blijkt ook veel moeite te hebben met het hanteren van de Afghaanse kalender. Zo verklaarde hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal weliswaar correct dat het volgens die kalender op dat ogenblik het jaar 1391 was, doch hij kon niet zeggen welk jaar het was ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan, ongeveer anderhalf jaar eerder. Hij slaagt erin de seizoenen in een correcte volgorde op te noemen, doch weet geheel niet welke maanden er in de herfst vallen.

Verder beschikt verzoeker, die volgens zijn verklaringen thans achttien jaar oud is (*Ibid.*, p. 4), slechts over een zeer geringe en bovendien foutieve kennis over de recente Afghaanse geschiedenis. Zijn verklaring dat zijn vader verdween nog voor de taliban aan de macht kwam en hijzelf toen ongeveer acht jaar oud was, stemt niet overeen met de informatie opgenomen in het administratief dossier. Immers, uit die informatie (stuk 20, map Landeninformatie) blijkt dat de provincie Laghman reeds midden september 1996 in handen van de taliban kwam die toen de stad Mihtarlam innamen. Ten tijde van de val van Mihtarlam en de verdwijning van zijn vader die hij hier nog voor situeert, was verzoeker, gelet op zijn verklaarde huidige leeftijd, dus slechts één jaar oud. Zijn verklaring dat zijn vertrek naar Iran

plaatshad aan het begin van het talibanregime en dat hij op dat ogenblik tien jaar oud was, stemt evenmin overeen met voormelde informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat de taliban van 1996 tot 2001 aan de macht waren en verzoeker volgens zijn huidige leeftijd dus slechts één jaar oud was bij het begin van het talibanregime en amper zes jaar oud bij het einde ervan.

Verzoeker was er ook niet van op de hoogte dat er in zijn dorp sinds 2007 een centrum is waar pelgrims die naar Mekka willen gaan een opleiding krijgen. Voorts bleek hij, ondanks zijn bewering dat hij er meerdere keren per maand naartoe ging om te winkelen en zich te ontspannen, niets af te weten over de grote brand die begin september 2010 op een marktplaats in Mehtarlam woedde en waarbij minstens 17 winkels in vlammen opgingen. Tevens bleek Muhammad Rahim, de burgemeester van voormelde provincie-hoofdstad die begin mei 2009 door een bomaanslag in de stad het leven liet, hem geheel onbekend.

Zelfs van een persoon met een geringe of geen opleiding en een jeugdige leeftijd op het moment van de feiten mag worden verwacht dat hij omtrent belangrijke feiten in zijn leven, die mee de essentie uitmaken van zijn asielaanvraag, voldoende correcte, coherente en duidelijke informatie kan geven (cf. RvS 15 maart 2005, nr. 142.153). Redelijkerwijze kon van verzoeker worden verwacht correct en nauwkeurig te kunnen antwoorden op de elementaire kennisvragen in verband met zijn directe en persoonlijke leefwereld.

Verzoeker legt geen enkel (medisch) attest neer dat zijn beweerde psychische-, geheugen- en/of concentratieproblemen kan staven. Deze kunnen dan ook bezwaarlijk als verschoningsgrond worden ingeroepen voor zijn vastgestelde incorrecte, gebrekkige en zeer ontoereikende kennis over zijn beweerde regio van herkomst.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan aan verzoekers beweerde recente verblijf in Afghanistan, in het district Mehtarlam behorende tot de provincie Laghman, geen geloof worden gehecht en bijgevolg evenmin aan het asielerelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde schematisch overzicht van recente aanslagen in de provincie Laghman op voornamelijk Amerikaanse soldaten wijzigt niets aan het voorgaande en is ter zake allerminst dienstig, nu aan zijn beweerde herkomst uit die provincie geen geloof wordt gehecht.

Zoals de bestreden beslissing terecht stelt, is de vaststelling dat verzoeker niet recent uit Afghanistan afkomstig is op zich geen reden om hem het statuut van subsidiaire bescherming te ontzeggen. Echter door het feit dat verzoeker als asielloozer geen reëel beeld biedt op zijn verblijfsituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielloozer kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst, maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een beweerd verblijf in het dorp Alikhail in het Afgaanse district Mehtarlam, behorende tot de provincie Laghman, tot aan zijn vertrek uit Afghanistan eind 2010, zodat er geen duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen immers buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in buurlanden Iran of Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in Tajikistan, Rusland, Dubai of India. Los daarvan is ook het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412).

Het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde bewijs van zijn schrijven gericht aan Solentra wijzigt niets aan hetgeen voorafgaat.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER